

Ar mīlestību, kurai joprojām nav cita vārda...

Zili zaļos putu lakatos kaijas brēc un ķērc. Bet es sēžu zeltainos putekļos jūras malā un zīmēju smiltīs tik ierastās sirdis, sirdis, sirdis. Pieskrien pie manis mazs puika, strīpainu cepuri galvā. Skatās. Tad jautā : „Kam tu to zīmē? Kas tas būs? Ko tu tur rakstīsi?” Kamēr domāju kā atbildēt tādām mazām niekām par to lielo, kas manās krūtīs sēž, puika piepeši izsaucas: „Ā! Es zinu! Tu tur rakstīsi *I love you!* Katrā sirsniņā pa vārdam!” Lielums manās krūtīs saraujas mazumā. Gribu ko teikt, bet strīpainā cepure jau saleccas skrējienam tālāk. Mazās pēdas uzsit smilšu mākulī man tieši pie acīm un tad arī saprotu, kā ir, kad grauž. Ar plaukstas virspusi mēģinu berzēt, bet acis nemelo. Vispirms pa pilienam, tad mazas tērcītes slīd pār vaigiem. Pagriežu seju pretīm jūrai un ļaujos, lai vējš un ūdeņi glāsta. Lai citi domā, ka devītais vilnis šoreiz bijis lielisks. Gandrīz desmitā viļņa lielumā. Manas saldās smeldzes lielumā un stiprumā. Tik liels, ka nepietiek vārdu to aprakstīt. Tik stiprs, ka esmu par niecīgu, lai tam pretī stātos. Es cenšos to teikt skaļi, bet jūra ir skaļāka un apsauc mani jau pusvārdā. „Tu te nerunā tukšu!”, tā saka. „Labāk vienkārši esi. Tāpat kā es tev. Tāpat kā tu man. Vienkārši jūti to.”

Jūra zina pareizos vārdus. Pieceļos un ļaujos gājienam prom. Smiltis mēģina mani atrunāt, ķeras kājās un pasviež pa kādam akmenim ceļā. Nevairo, bet neapstājos. Mani nevarēs pierunāt. Es jau esmu uzrunāts, sarunāts, pierunāts. Uz dzīvi šeit. Uz mūžību šeit. Kā nostātos par saknēm. Tad jau kā priede vismaz. Dziļi iekšā ar savu mietsakni līdz gadu simtiem ilgā esībā. Un ja aiziet, tad aiziet skaisti. Cēlu stāju un pāri visai pilsētai vērstu labestīgu skatienu. Tā, lai ir ko atcerēties. Tā, lai ir ko teikt. Tā, lai aizejot viss skan un dzied. Tā, lai sadodoties rokās no jūras līdz pilsētai, nebūtu nekā cita, kā tikai sajūta, ka citiem ir tāpat. Tā, lai paskatoties acīs otram, redzētu sevi kā spogulī. Ar mīlestību, kurai joprojām nav cita vārda, bet ir vairākas nozīmes.

Līkumotās ieliņas mani ved pa sen zināmām vietām. Vai ik katrā ielā vairāki simti manu soļu. Vairāki tūkstoši manu domu. Pilsētas vidū apstājos un aizveru acis. Paiet garām mazs meitēns sarkanā ziemas mētelī, nosmaržo pīrādziņi ceļa malā, aizbrauc dzeltens autobuss. Atmiņas. Tās saldi šūpojas tevī un ik pa brīdim ielec rokās un matos, smaržā un valodā. Un katrs reiz bija vai toreiz aizsākas ar mani tai vietā, kas dārga. Manā pilsētā.

„Mana pilsēta, tu esi man kā māte, kā tēvs. Tu esi kā māte un tēvs maniem vecākiem. Es esmu Tavs bērns. Viss ko es daru, tiek darīts Tev par prieku, tāpēc es cenšos. Ja man sanāk, esmu laimīgs, jo tas dara Tevi skaistāku. Ja nesanāk - rodu mierinājumu Tevī.”